

къмъ себе си. Сърдцето ми почна да замира, когато чухъ хъркане. Очевидно бѣ, че вжжето стиска кучето.

Ужасъ ме обзе. Какво правя азъ? Ей сега ще убия едно животно, което не ми е сторило нищо лошо, което така довѣрчиво ми се отдаде да хвърля върху шията му предателското вжже. Въ какво е то виновно? Невъзможно ми е да продължавамъ тази мръсна работа; трѣбва да хвърля вжжето и да бѣгамъ . . . да да бѣгамъ . . .

Но какво ще кажатъ другаритѣ ми? Нима мога да оставя работата, щомъ на мене се е падналъ жребиятъ? И нима не трѣбва да отмъстимъ на старшията за Жучка? Не искамъ другаритѣ да ме наричатъ страхливецъ.

И азъ смѣло дръпнахъ вжжето. Кучето изхърка още по-силно, азъ почувствувахъ, че треперя отъ краката до главата. Треперещата ми ржка нѣмаше сила да издържи тежестта на кучето, ржката ми изпусна края на вжжето, и кучето се плесна на земята. Звукътъ на падащото тѣло накара нѣщо вжтре въ мене да се обърне. Почувствувахъ ужасъ, жалость и дълбока любовъ къмъ кучето. То навѣрно се задушва въ предсмъртни мъки. Трѣбва да го доубия и то колкото може по-скоро . . . за да не се мъчи.

И като взехъ отъ земята камъкъ, безъ да гледамъ нещастното животно, замахнахъ. Камъкътъ се удари въ нѣщо меко . . . Свършено! Азъ убихъ . . .

Обърнахъ се къмъ кучето. Погледнаха ме две пълни съ сълзи голѣми кестеняви очи, и въ тѣхъ прочетохъ страдание, мъка и укоръ.

Тѣ питаха:

— За какво?

Азъ не издържахъ тоя погледъ; краката ми се подкосиха, паднахъ безчувственъ.

Когато дойдохъ на себе си, разбрахъ, че лежа на постелка, между редица други кревати. Това бѣше бол-